

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613630448/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

slumrede i Menneskets eget Bryst, det vidste han aldeles ikke.

En Gang havde han foretaget en længere Reise, end sædvanligt, og var kommen ind i de Biergegne, der ligge Syd for Krakau, dybt inde i Gallizien. Han havde netop ved Middagstider naaet Enden af en mægtig Skov, og befandt sig i en Dal imellem to store Bierge. Det var meget hedt, kun enkelte Bier flagrede surrende, og ligesom berusede, om imellem Blomsterne, medens en graa Falk sad stille paa en Steen, ved Foden af det ene Bierg, og betragtede ham. Da fik han stor Lyst til at sove, og søgte sig derfor en Plads op under et eenligt staaende Træ, og det varede heller ikke længe, før han slumrede ind. Da han vaagnede, var Solen nærved Nedgang, og ved den Steen, hvorpaa Falken havde siddet, stod nu en lille, graaklædt Mand, der vinkede ad ham. I Begyndelsen troede han, at det var en af de Bønder, der boe i de sydlige Biergdale, thi disse Folk ere tidt smaa og uanseelige, ja meget ofte vanskabte, men ved nærmere Betragtning saae han, at det var en virkelig Dverg, mindre selv, end de mindste Biergboere. Efter nogen Betænkning reiste den unge Polak sig op, og gik hen hvor Dvergen stod. »Ønsker du at finde Sølv og Guld, maa du grave paa de rette Steder,« sagde Dvergen, »thi ellers finder du kun Gruus og Stone, vil du følge mig ned i Bierget, Fremmede?« — »Hvad skal jeg der?« spurgte den unge Polak. — »Du skal see noget Nyt,« svarede Dvergen, »thi Jeres overfladiske Natur er nu vor den en Olding, der idelig gjentager de gamle Hysterier, som ere digtede i dens Ungdom.«

Efter disse Ord fik den unge Polak stor Lyst til at nedstige i Fieldet, da Dvergen mærkede dette, stødte han til Stenen med en Hammer, som han holdt i Haanden, og uagtet neppe tyve Mand med almindelige Kræfter vilde have kunnet rokke den

af Stedet, saa veg den dog med Lethed tilside, da han berørte den. En trang og mørk Gang blev nu synlig, hvori Dvergen og hans Ledsager stege ned, neppe vare de komne indenfor, før Stenen igjen bevægede sig, og lukkede Indgangen, ligesom en Dør, der dreies paa sine Hængsler. Det blev nu ganske mørkt, hvorfor den unge Adelsmand standsede, og tilbød sig at slaae Ild. »Det behøves ikke,« sagde Dvergen, »i Fielet er der Ild nok.« Dermed slog han paa Klippevæggen med sin Hammer, og der hørtes en stærk Klang, paa samme Tid brøde smaa Luer frem af Stenen, hvilke bleve siddende en Tid, førend de igjen slukkedes. Ved en af disse Luer tændte Dvergen en Fakkell, hvorpaa de skrede videre gienom en Række af Huler, der ved smalle Giennemgange forenede sig med hverandre. I Loftet saae de blaae og grønne Drypstene, der lignede nedhængende Iistapper, og glimrede i Fakkelskinnet, paa andre Steder var Stenen indsprængt med Ertser og klare Krystaller, ja undertiden lod det, som om de vare omgivne af slebne Speile, der kastede Lyset flere Gange tilbage, hvorved de saae deres egne Billeder, der snart vandrede ved deres Side, snart kom dem i Møde, snart blev synlige i Dybet under deres Fødder. Da de kom længere ned, skintede de susende Vandfald, der styrtede ned ad Væggene; adskillige Gange mødte de ogsaa andre Dverge, der gik dem forbi, uden at agte paa dem. Da de kom endnu dybere ned, blev det meget varmt, og de saae hvidgraae Fiirbeen, der krøbe op ad Klippevæggen. Undertiden kom de til store Indsøer hvoraf bleve Vandslanger dukkede op; hist og her saae de phosphoriske Lys, der sadde paa de gamle Knokler og Liig fra Oldtiden, nogle af disse Lys hoppede endog omkring og bevægede sig, som om de levede. For Resten hørte de en bestandig Susen under deres Fødder, hvilket foraarsagedes af de store Floder, der

styrtede sig gennem Klipperifterne ned i Afgrunden. Ligeledes skimtede de vilde Steenmasser, der taarnede sig over hverandre i sonderrevne Skikkelser, saa de, hvis man skulde bruge Menneskets indskrænkede Maalestok, syntes henkastede af en forvoven og mægtig Magus, der havde blandet de største Tanker med vild Afsindighed.

»Her seer ud, som i en ødelagt Verden,« sagde den unge Polak. — »Ja, for et kortsynet Øie,« svarede Dvergen, »veed du ellers, hvorfor Storken er berøvet Tunge?« — »Nei.« — »Fordi den ei skal udbrede de Feil, den troer at finde under det giestfri Tag.«

Med disse Ord gik Dvergen ind i en Sidegang, hvori Naturen igjen, ligesom besindede sig, og antog en venligere Skikkelse; de vilde Klippestykker, de afrevne Steenmasser forsvandt, kun hist og her stode store Basaltstøtter, der saac ud, som om de vare udhugne med Konst. Længere hen forsvandt ogsaa disse, hvorimod Væggene syntes bedækkede med krybende Planter, undertiden strakte ogsaa Grene sig ud i Gangen, hvorpaa der hang Frugter af et fremmed Udseende. Ved at røre dem, fandt imidlertid den unge Polak, at de vare forstenede. Men ogsaa disse Forsteneringer forsvandt lidt efter lidt, og tilsidst forekom det ham, som om han vandrede over store Enge, hvorfra en varm Sommerluft strømmede ham i Møde, og hvorpaa der voxede Blomster og højt Græs; dog var Græsset, saavidt han kunde skønne, blegt, og Blomsterne uden Farve. Tilsidst kom de ind i store Skove, hvori mægtige Træer bredte deres Grene, men ingen Vind rørte sig i Bladene, og det var vanskeligt at sige, om det var virkelige Træer eller forunderlige Krybstaller, der havde et træagtigt Udseende. Ved nærmere Betragtning opdagede man desuden store blege Fugle, der sadde paa Grenene, og syntes at slum-